

förständig om jag så öfver sig intelligen-
t. Han kunde jag följa mig hem emedan
Lise först kränglat sig till den lyckan.
Mary satt med Erattingens utan för
vårt fönster, och den dumme Carlsson
hade jag förstånd på att lemna dem ifrå.
Han och jag gingo ner till den soffan
som jag aldrig kan se utan själf-
föräkt. Jag var beredd på att något
ledsamt skulle hända om vi satte oss
der. Det kom äfven, det som jag så
länge varit rädd för och som jag
lofvat mig själf, att det aldrig skulle
hända. Jag grät och snyftade i en timma
han föll på knä, och bad att jag skulle
förlåta honom, och — svag som jag
Han gaf mig en lång kyss.